

AVE MARIA.
MISTICA PROLUSIO
PRO COMITIJS PROVINCIALIBUS,
IN REGIO COENOBIO CORDUBENSI,
COELESTIS ORDINIS
SS. TRINITATIS,
REDEMPTIONIS CAPTIV. PRIMITIVÆ
Observantiæ, celebrandis, à die vigessi-
ma nona Aprilis usque ad tertiam
Maij inclusivè. An. D. 1763.

CORDUBÆ: Sub Typis D. Joannis de Medina, &
San-Tiago, in Platea de las Cañas, per Antonium
Serrano, & Nicolàum Tudòn.

AVE MARIA.
MISTICA PROCLUSIO
IN REGIO COENOBIO CORDUBENSIS
COELESTIS ORDINIS
SS. TRINITATIS
REDEMPTIONIS CAPTIV. PRIMITIVAE
Observantiae, celebrandis, à die vigesimi
mensis Aprilis usque ad tertium
Maii inclusive. An. D. 1763.

CORDUBA: Sub Typis D. Joannis de Medina, &
San-Tiago, in Platea de las Casas del Antonium
Serrano, & Nicolai Tullon.

PARADISUS VOLUPTATIS APERITUR,
IN CUJUS CONVIVIO MANNA ABSCONDITUM,
& nomen novum propinatur,
CUIUS AROMATA, FLANTE DIVINI SPIRITUS AUSTRO
(Deus enim ab austro veniet) mirum Christi odorem fluent.
SED QUID NON SUAVISSIMI ODORIS IN HOC
TRINIFERO PATRUM CONSESSU?
QUID NON PULCHRITUDINIS, ET HONORIS

in arcola Scientiæ, & Virtutis?

FLORES ERGO APPARUERUNT IN TERRA NOSTRA,
Flores Religiosorum, ait eruditus Cornelius, qui pulchritudinis
studium habentes, & in domibus suis pacificantes; quasi storax,
& galbanus, & ungula, & gutta, & balsamum non mix-
tum vaporant habitationem nostram;

FLORES, INQUAM, FRUCTUS PARTURIENTES, UT
merito nostra Boetica Inclita Provincia dulcisona voce canat:
Flores mei fructus honoris, & honestatis.

SI ERGO FLORES APPARUERUNT IN TERRA NOS-
tra; igitur tempus putationis advenit. Tempus frondationis, tem-
pus cantus vertit cum Hebræis Varablus, ut non in merito me-
tricè cum Poeta dicamus: *Canet frondator ad auras.*

QUA PROPTER TERTIO CALENDAS MAI, POSTQUAM
Vocales congregantur, suffragia recensentur, numerus, & animus
religiosè conferuntur, in ipso comitio, clausis januis, latino ser-
mone pacem dulci, & blandi-vocis sono clamabit P. F. BLASIUS
PALOMERO, Lector Philosophiæ in Granatenli Cœnobio.

EODEM DIE POST SOLIS OCCASUM, ACCEDENTE
Orationis hora consueta (ut quotidie in Religione observatur)
alia sit Vocalibus exortatio, ut sicut oculi ancillæ in manibus Domine
sue, ita oculi Electorum ad Dominum dirigantur, quam
ore, & animo feliciter eruçtabit

R. A. P. N. F. FRANCISCUS

HYACINTHUS MARTINEZ, IN SACRA THEO-
logia Præsentatus, Episcopatus Gienensis Synodalis Exami-
nator, Visitator Apostolicus, & Præses Capituli.

PRI-

PRIDIE CALENDAS EJUSDEM. (**SABBATO SCILICET**
ante Dominicam quartam post Pascha in manè) **Sacro** (pro Divi
Spiritus Electoribus illapsu) solemniter peracto , Flores fructus
parturiunt digniorem eligendo in Provincialem Ministrum , qui
tamquam flos Ecclesiastici germinis, decus, & Ornamentum Pro-
vinciae, cuncta faciet florescere , & suavissimum Christi odorem
spirare. Vesperè tamen reliqui religiosi Dynastes
methodo eadem eliguntur.

DIE DOMINICA SEQUENTI (MANE) SS. TRIADOS (SA-
cro solenni) rependuntur grates , pro quarum eruditione mo-
dulationem gratam auribus exhibebit luculentus Orator P. F. FE-
LIX DE SOLDEVILLA, ET ALMOGUERA, in hoc Regali
Cordubensi Cœnobio ad Lauream Magisterij
merito Jubilatus.

VESPERE EJUSDEM, CONFERUNTUR GRADUS BAC-
calaureatus, ac Magisterij , Candidatis prius Scholari discussione
probat, quos faceto Sermone, more academico, (Nobisque apos-
tolica auctoritate indulto) Tirillabit, forsamque cantillationibus
pinger P. F. PETRUS A S. MARTINO URIBE, in Sacra Theo-
logia Lector Jubilatus ; & in Hispalensi Universitate Mathe-
maticæ Cathedræ dignissimus moderator.

DIE SEQUENTI (FERIA SECUNDA MANE)
SS. PATRIARCHARUM. JOANNIS DE MATHA,
ET FOELICIS DE VALOIS

RESERANTUR PRÆCONIA, TAM IN ALTARI, QUAM
in fuggestu, pro quo dulciter canebit P. F. ANTONIUS MIRA-
MON, in Sacra Theologia jure Jubilatus in Regali
Hispalensi Cœnobio.

VESPERE EJUSDEM, EXPOSITIVA THEOREMATA
propugnabuntur à PP. infra nominatis.

FERIA TERTIA SEQUENTI (MANE) FUNERA PRO FRA-
tribus extinctis parabuntur, de eorumque memoria , atque virtute
P. F. PETRUS GOMEZ , Sacræ Theologiæ Lector Murciensis
Cœnobij tristi , & Lamentabili Threno
Encomiastes aderit.

VESPERE EJUSDEM, CONCLUSIONES EXPOSITIVÆ
sub eisdem Propugnatoribus defensabuntur.

APOLLINI SACRO

MYSTICUM CORDUBENSIS ECCLESIAE FLORIS-
dissimum Hortum aquis Sapientiae irriganti.

MERCURIO OPTIMO

MIRIFICAE DOCTRINAE SPLENDIDISSIMO CA-
duceo, viatores in salutis aeternae portum fortiter,
suaviterque dirigenti.

PULCHERRIMO SOLI

SUO, OMNIBUS SPLENDORE, VERBO, ET EXEMPLO,
(quibus feliciter praest, proficienti) cujus animi magnitudo po-
tius exemplis, quam verbis ipsum jugiter Dei
ministrum exhibuit.

PASTORI VIGILANTISSIMO

CUJUS RECTITUDO, ET CHARITAS, ITA NOBIS AB
ejus ortu Justitiam, & abundantiam quoque versus coruscare fa-
cit, ut non sit qui se abscondat a calore ejus.

SED QUIS TALIAM GRATIARUM ABUSSUS?

ILL^{MUS} D.D. MARTINUS
DE BARCIA,

OLIM POSTULATOR REGIUS: AD URBEM MISSUS PRO
causa Canonizationis V. Magistri de Avila: Abulæ Dignitas Ques-
tor Maximus: Archidiaconus de Monte-Negro: Consultus ad Li-
beritanum Forum Regium: Domesticus, ac perpetuus suae Beati-
tudinis Praesul: Assessor in Sacro Pontificio Solio: Item ad Episco-
patum Gadicensem Consultus: & ad Archiepiscopatum Granaten-
sem: Episcopus Cepti, ibique Regaliū Xenodochiorum Protector,
ac Phalangii Generalis Vicarius: nunc demum Cordubensis Epis-
copus, atque Catholicæ Majestatis Consiliarius, &c.

TANTO ERGO MECOENATI, COLENDOQUE DOMINO, INCLITA
Baetica Provincia SS. Trinitatis Redempt. Ceptiv. Primitivæ Observantiae in
comitio congregata, prestat famulatum, hosque ex amenissimo Sacre Scriptu-
rae Campo decerptos Flores, in obsequij signum, gratitudinis specimen,
magnique amoris demonstrationem D. O. S.

ILLUS-

Utinam ergo, Infulate Nobilissime, quæ
 tibi dicantur, te essent digna! Verum
 si in ad te adeundo aliqua culpa, tibi
 ignoscere debes. Equidem ipsa tua
 celsitudo, quæ Nos retrahere posset, in
 causa haud dubiè est, quod ad tuæ
 Dominationis aras fiducialiter adeamus, ut munusculum
 nostrum, vere exiguum, aliqualis pretij dignum quodam-
 modo existimeretur: *Multa enim* (ait Plinius) *valde pretiosa*
videntur, quia Templis dicata. Mirabilis ergo facta erit
 Scientia nostra ex te, confortabitur; vel ut Ecclesiasticus
 loquitur cap. 24. *In Deo honorabitur; in medio populi*
exaltabitur; in plenitudine sancta admirabitur; in multi-
tudine Electorum habebit laudem, & inter benedictos be-
nedicetur. Quam ob causam? Sanè quidem ob tuum pa-
 trocinium, quod vires nostras in Litterario certamine du-
 plicabit, dum Præses ejus existas, qui *Homo, & Homo*
natus es ad protectionem nostram. Ut mundi Machine
 præsideret factus est protoplastus noster semel homo: *Fa-*
ciamus enim (inquit Triados suprema) *hominem ad ima-*
ginem, & similitudinem nostram, & præsit. Et cum fac-
 tus sis, ut præsideres nobis, *homo, & homo natus es.* Et
 numquid duplex homo? Nihil minus. Unicus tantum,
 singularis; sed virtute duplicata pollens ob insignes do-
 tes animi, ut exinde duplex fieres per æquivalentiam in
 nostro, omniumque auspicio. Ideo *homo, & homo na-*
tus es, in natura homini par; sed hoc inter alia; ab omni-

nibus diferens, quia te *discernit sola virtus*. Sed quæ virtus? Omnis utique, Dilectissime Princeps, naturalis, moralis, & Theologica, quæ animum tuum in non communi gradu exornans, à cæteris splendoribus, non sicut stella differt à stella in claritate, sed sicut à stellis Luna plena in diebus suis, te distinguit, discernitque: Majestas, scilicet, qua gaudes, sine fastidio, comitas sine fictione, sine offensione severitas, sine ambitione nobilitas, sine ostentatione generositas, ingenuitas miranda, conversatio gratiosa, genius, & ingenium, non quia commendantur præstantiora, sed commendabilia verè, quia omni æncomio vel superiori dignissima. Major autem horum est Charitas tua, quæ tecum ab infantia crevit, ita ut si quandoque ob ætatis defectum fons parvus vixisset, postquam annos discretionis attigit, statim in fluvium magnum, solemque conversa sit: Ita suadet tui amoris ardor erga Divinissimum Eucharistiæ Sacramentum: tua singularis pietas in Divinum cultum, & tua erga proximos commiseratio; atque ita fateri cogemur, nisi, clausis oculis, tuum maximum studium in Ecclesijs reparandis, ægenisque clam, & publicè subveniendis temerè negare velimus. Lux ergo tuæ charitatis facta est in diebus nostris septemplex sicut Lux septem dierum, utpote quæ ita diffusa, & profusa, ut non sit, qui se abscondat à calore ejus. Sic, Antistes nobilissime, mirabile evadis expectaculum mundo, & Angelis, & hominibus; mundo, quia non audivit umquam tale; Angelis, qui, dum te tam plenum dotibus, ac meritis cognoscunt,

arguunt certè, quod à Domino factus es portentum, ut
sis mirabilis in oculis eorum; Hominibus denique, ad
quos illa Psalmistę verba videntur relata: *Venite, & vi-
dete, quę posuit Dominus prodigia super terram.* In te
uno quidem ut totum orbem illustres tantis gratijs, &
charismatibus, quę de sursum sunt à Patre Luminum, ut
ab omnibus, si omnibus in natura par, virtus tua te dis-
cerneret, tibi sunt comunicata. Sed quid tot mirabilia?
aut quorsum? ut *Homo*, & *Homo* fieres ad universorum
patrocinium: ergo jure, & meritò protectionem in te
avidè deposcimus. Eja igitur, Clementissime Princeps,
munus hoc libens accipe, verè exiguum, quia nostrum,
sed magnum, quia tibi dicatum, & maximum, quia ex
Scriptura Sacra selectum. Ex hoc amenissimo paradiso
pulchros flores offerimus, quibus ipse mente delecteris,
qui in Lege Domini quotidie meditaris, ut verè cum Es-
dra 4. cap. 9. v. 24. posimus dicere: *Ibis in campum flo-
rum; & manducabis solummodo flores.* Parce, vive, & Vale.

EXPOSITIVA THEOREMATA, EX AMENISSIMIS

Sacrae Scripturae areolis collecta.

EX LIBRO GENESIS.

I.

DIVINI CONDITORIS OPERA MIRABILIA,
 quæ illius gloriam, majestatemque proclamant,
 Teste Psalmista; *Cæli enarrant gloriam Dei, & opera
 manuum ejus annuntiat firmamentum*, initium habuisse,
 quando *In principio creavit Deus Cælum, & Terram*,
 Moyses hac ipsa locutione demonstrat; unde fide divina
 patet, Mundum ab æterno non extitisse, ut plures Eth-
 nici, & Philosophi asseruere; quo vero anni tempore
 conditus fuerit, non parum disident Authores: Nos ve-
 ro resolutoriè asserimus: Mundum conditum fuisse in
 Æquinoccio Verno, seu Lunatione Martij.

I I.

Mundi productio, Paradisi plantatio, omniumque
 operum dispositio, non fuit instantanea, sed sex diebus
 spatio continuata, & successiva.

I I I.

Illa verba: *Faciamus hominem ad imaginem, & si-
 militudinem nostram* non incongruè possunt intelligi juxta
 Litteram, denotando, hominem esse imaginem, & si-
 militudinem Jesu-Christi Salvatoris nostri.

IV.

Cap. 3. hujus Lib. Ver. 23. & 24. dicitur; quod Dominus Deus emisit Adam de Paradiso voluptatis; & collocavit ante illum Cherubim, & flammeum gladium, atque versatilem, ad custodiendam viam Ligni vite. Quæritur: An Primi Parentes virgines exierint, & incorrupti? & respondemus: illos, in Paradiso, omnem omnino carnis corruptionem nescisse.

V.

Cum Scriptura Sacra nullam de uxore Abelis faciat mentionem, in dubium venit; an Abel virgo permanferit? Nos ergo asserimus: uxorem duxisse, & filios procreasse.

VI.

Respexit Dominus ad Abel, & ad munera ejus. Ad Cain vero, & ad munera illius non respexit. Sic in littera cap. 4. hujus Lib. Ver. 4. & 5. ex quibus verbis colligimus, sacrificium Abelis aliquo signo sensibili esse approbatum à Deo; scilicet igne cœlitus demisso.

VII.

Cain, impius Abelis fratricida non naturali morte, sed occisione occisus occubuit.

VIII.

Lamech filius Mathusael, Jaculo percussit Cainum, eumque interfecit, & miserrime occidit.

IX.

An anni, de quibus loquitur Scriptura Sacra in gene-

rationibus Patriarcharum primæ Mundi ætatis, fuerint duodecim mensium, & tantæ durationis, sicut modo sunt anni? resolvitur; prædictos annos fuisse Solares, duodecim mensium, & ejusdem durationis cum nostris.

X.

A creatione mundi usque ad diluvium, scilicet principium diluvij, fluxerunt anni mille, sexcenti, quinquaginta sex.

XI.

Anni, qui fluxerunt à creatione Mundi usque ad diluvium, non fuerunt lunares.

XII.

Annus millesimus, sexcentessimus, quinquagesimus sextus, in quo factum fuit diluvium universale juxta textum nostræ Sacre Vulgatæ, fuit bissextilis ex se, & ex sua natura, juxta regulationem, & calculationem temporum, & annorum.

XIII.

A creatione Mundi usque ad annum primum infantie Lamech filij Mathusale, inclusive; juxta textum nostræ Vulgatæ, fluxerunt anni octingenti, Septuaginta quinque; juxta vero editionem Septuaginta Interpretum, fluxerunt mille quadringenti sexaginta.

XIV.

Concordantia Græcæ, & Latine versionum stabilitur, facta supputatione duorum annorum magnorum, quorum unus dicitur *Sothicus*, seu *Solis*; alter vero *Cynicus*, sive *Ægyptiacus*.

XV.

Aliqualis verificatio annorum *Sothici*, & *Cynici* demonstratur.

Dignum existimavi (ne in re tanti momenti lubrica, & tenebrosa via progrediamur) aliquam prædictorum annorum explicationem apponere, juxta mentem doctissimorum, qui concordiam Græcæ, & Latinae versionum stabiliendam susceperunt: Igitur Egyptij, qui quidem ponderosa juditij, & sapientiæ lance Solis ortum, gyrum, & occalum observabant; præter vulgares annos (qui 365 diebus constant, vel 366 si est bissextilis) aliam indutriosam anni computationem statuerunt pro insignibus rebus, posteritati in specialissimam venerationem relinquendis, qui anni, alio nomine, alia item numerorum summa, licet infallibili apud Eruditos tantum servaretur. Erat ergo apud Egyptios unus annus, qui constabat 365 annis vulgaribus: Erat alter annus, qui ex 1460 vulgaribus componebatur, & si erat bissextilis ex 1461. Unusquisque ex his duobus annis appellabatur *Annus Magnus*. Sed ulterius annus ex 365 dicebatur *Annus Sothicus*, seu *Solis*; annus vero ex 1460 appellabatur *Cynicus*, *Egyptiacus*. Ulterius annus ille *Sothicus*, seu *Solis* ex 365 erat *Enigmaticus*, vel virtualis; quia ad sui resolutionem pendebat à multiplicatione per quatuor: facta enim ista, resultant 1460 anni, qui sunt ille annus *Cynicus* 1460. Ex quo sequitur, quod annus *Sothicus*, & annus *Cynicus* in re idem sunt: est cum hac differentia, quod

quod Sothicus erat absconditus, & pendens ab illa multiplicatione per 4: at vero Cynicus erat expressus, clarus; & ut ita dicam, expansus, & etiam declaratorius anni Sothici.

Hoc supposito, palmari demonstratione apparet, Græcam, & Vulgatam versiones in chronologia Mundi habere duos annos magnos, unum in prima ætate, alium in secunda; unum in Raptu Henoch cap. 5. hujus libri; alium in promissione Mesia Abrahæ facta cap. 12. Genesios. Sed cum hac differentia, quod in Vulgata isti duo anni indigent multiplicatione, quia sunt *Sothici*, seu *Solis*, & propterea virtuales, *Ænigmati*ci, vel absconditi: at in Septuaginta isti duo anni magni sunt expressi, seu expansi, *Cynici*, sive *Egyptij*. Cum autem Interpretes Græci posaturi essent expressos suos duos annos magnos, propterea addiderunt tot centenaria annorum ad annos Vulgatę in cap. 5. & 11. Genes. ad solvendum Vulgatę *Ænigma*, & ut Mundi chronologia expressa, & clara decurreret. Ex his evidenter constat, Septuaginta Interpretes per centenariorum additionem ad Vulgatam in duobus illustrioribus epochis, seu Mundi eventibus mirabilioribus, nempe Raptu Henoch, & Mesia promissione duabus primis Mundi ætatibus, cap. 5. & 11. Genes. Esse *Glosatores*, *Declaratores*, imo & *Solutores* *ænigmati*s anni Sothici contenti in Vulgata.

Qua propter hujus industrię aliqualem verificat-ionem ostendam per applicationem duorum annorum mag-

norum ad duas primas ætates, & versionum Græcæ, & Vulgatæ concordiam in compendio. Intendat lector, & videat, quod duo promittitur, unum, aperire duos annos magnos in cap. 5. & 11. Genes. à Septuaginta expressos, & à Vulgata signatos; alterum, compendium concordiæ componere.

Circa primum, & loquendo de prima ætate, annus magnus; licet Sothicus, seu Solis est in Vulgata cap. 5. Genes, dum ait sacer textus: *Et facti sunt omnes dies Henoch trecenti sexaginta quinque anni: ambulavitque cum Deo, & non apparuit, quia tulit eum Deus.* Hæc Vulgata. Raptus ergo Henoch fuit vitæ suæ annis ————— 365

Multiplica hos per ————— 4

Efficiunt ————— 1460, qui est annus magnus Cynicus, licet Sothicus in Vulgata, dependens à multiplicatione per quatuor juxta eruditionem Ægyptiacam, qua usus fuit Interpres Latinus propter relinquendam seculis, aut posteritati hujus Raptus memoriam venerabilissimam.

Videamus nunc Septuaginta Interpretes hunc annum magnum primæ ætatis ponentes expressum per suas centenariorum additiones. Igitur quando evenit mirandus hic Henoch Raptus currebant anni mundi

jux-

juxta Vulgatam ————— 875, ut vi-
deri potest in textu cap. 5. Genesis
facta summa. Septuaginta usque tunc
per centenarios addiderant ————— 586

Efficiunt — 1461, qui est
annus magnus Cynicus, & perfectissimus, quo evi-
denter convincitur, additionem Septuaginta tot cen-
tenariorum propter hoc mysterium fuisse.

Quod vero additio industriosa centenariorum à
Septuaginta importet illos 586 annos, est evidens
lecto eorum textu.

Nam dum Adam genuit Seth, habent Septuag. 230 In Vulgata 130

Dum Seth genuit Enos, habent Septuag. 205 In Vulgata 105

Dum Enos genuit Caynam, habent Septuag. 190 In Vulgata 90

Dum Caynam genuit Malaleel, habent Septuag. 170 In Vulgata 70

Dum Malaleel genuit Iared, habent Septuag. 165 In Vulgata 65

Dum Iared genuit Henoch, habent Septuag. 162 In Vulgata 162 equales

Dñ Henoch genuit Mathufalam, habent Septuag. 165 In Vulgata 65

Dum Mathafala genuit Lamech, habent Septuag. 167 In Vulgata 187 Plus 20

Raptus Henoch juxta Septuag. anno infantiae Lamech 6 In Vulgata 1.

1460.

875.

Ex his apparet, quod Septuaginta addiderūt supra Vulgatā.

In Adam ————— 100

In Seth ————— 100

In Enos ————— 100

In Caynam ————— 100

In Malaleel ————— 100

Nihil in Iared ————— 000

In Henoch 100, sed auferunt 20, & manent 080

Ex infantia Lamech assumunt ————— 6

Ergo additi à Septuaginta faciunt ————— 586

Qui juncti cum summa Vulgatæ ————— 875

Efficiunt ————— 1461 qui est

annus magnus Cynicus, & perfectissimus. Quid clarius?

Viso jam evidenter primo anno magno in prima ætate apud utramque versionem, nempe apud Vulgatam Sothico, seu Solis, & apud Septuaginta Cynico, expresso, seu expanso propter centenariorum additionem; accedamus ad secundum annum magnum, Cynicum quidem in Septuaginta, & Sothicum in Vulgata pro secunda ætate, quæ est post diluvium, cap. 11. Genes. Igitur pro hoc anno ab Arphaxad usque ad promissionem Mesia, factam Abrahe, ponit expressè Vulgata ————— 365 annos in generationibus filiorum, quos, si ut supra est animadversum, multiplices ————— 4

Efficiunt 1460. Et illi

365 sunt unus annus Sothicus, seu Solis, ut jam est notatum.

Quod

Quod vero sint in Vulgata illi 365, patet literaliter
ex textu: Nam ibi dicitur, quod

Dum Arphaxad genuit Sale, habebat ——— 35 annos

Dum Sale genuit Heber, habebat ——— 30

Dum Heber genuit Phaleg, habebat ——— 34

Dum Phaleg genuit Reu, habebat ——— 30

Dum Reu genuit Sarug, habebat ——— 32

Dum Sarug Nachor genuit, habebat ——— 30

Dum Nachor genuit Thare, habebat ——— 29

Dum Thare genuit Abraham, habebat ——— 70

Dum cap. 12. Genes. promissio Mesiae facta

fuit Abrahæ, habebat iste ——— 75

Efficiunt ——— 365 qui est

annus Sothicus, seu Solis, & multiplicatus per 4,

facit 1460 hoc modo ——— 4

1460 — qui

est annus Cynicus expressus.

Videamus; quomodo Septuaginta cum additio-
ne suorum centenariorum efficiunt suum secundum
annum magnum expressum, Cynicum, & perfec-
tissimum. Igitur Septuaginta incipiunt harmo-
niam sui secundi anni magni ab anno vitæ Noe

81 juxta ipsos ; ergo ab anno 81 juxta ipsos, usque ad diluvium juxta Vulgatam sunt anni 519 inter capedinis.

De Sem bienio post dilub. ——— 2 Omititur hic

De Arphaxad ——— 33 Caynam cum

De Sale ——— 130 omnibus suis

De Heber ——— 134 annis, propter

De Phaleg ——— 130 dicenda conclu

De Reu ——— 132 sione XX.

De Sarug ——— 130

De Nachor ——— 179

De filio Thare ——— 70

Efficiunt ——— 1461. qui est annus magnus Cynicus, expressus, & perfectissimus à Septuaginta Interpretibus, propter additionem centenariorum in hac secunda ætate cap. 11. Genesis. Ex hoc patet, quod Septuaginta addiderunt in hac secunda ætate ——— 650 annos, qui si jungatur cū additis à Septuag.

in 1. & erāt 586

Efficiunt 1236. In quibus Septuaginta excedunt nostram Vulgatam. Ergo si Vulgata poneret expressos, & expansos duos annos magnos in illis duobus mirabilibus Epochis, seu mundi eventibus, Raptu Henoch in prima ætate, & Mesia promissione in secunda, haberet eosdem omnino annos, ac Septuaginta in duabus primis ætatibus. Est evidens. Ergo si Septuaginta posuissent suos annos magnos Sothicos, & Vulgata Cynicos, Vulgata exce-

deret Septuaginta. Est evidens, quia per accidens fuit, quod Vulgatæ apponerentur anni Sothici, & Græcæ versioni Cynici, seu expansi. Ergo tandem Vulgata eisdem omnino annos in re habet in Chronologia mundi, ac Græca translatio; licet cum hac differentia, quòd Vulgata habet suos duos annos magnos, sigillatos, absconditos, virtualesque in annis Sothicis, & propterea retardatur in Chronologia; Septuaginta vero explicatos, expressos, expansos, sive claros, ut pote Cynicos. Ergo nec una, nec alia deficit versio; sed una aliam explicat, nempe Græca Vulgatam. Ex his, non difficilis apparet concordia duarum versionum; quia in nostra Vulgata à creatione mundi usque ad Christi natalitium fluxerunt anni ————— 3963. Iuxta

editionem vero Septuag. cui conformare videtur S. R. E. ————— 5199 concordant bene, si ille excelsus annorum 1236 applicetur Vulgatæ, ut debet applicari, & sic Vulgata habebit sicut Ecclesia, & Septuaginta ————— 5199. Fac computum.

Anni Vulgatæ à creatione mundi usque ad natalitium Christi ————— 3963

Anni, in quibus Septuaginta excedunt nostram Vulgam. ————— 1236

————— 5199

————— XVI.

XVI.

Computatio prædictorum annorum, valde utilis est ad vitandum errorem, & pertinacem Judaïsmum.

XVII.

Talis computatio est certa, & quasi clavis ad aperiendum mysterium, & absconditum Ænigma annorum, qui in nostra Vulgata sigillantur in Chronologia Mundi.

XVIII.

Etiā necessaria est ad demonstrandam veritatem S. R. E. in Chronologia Mundi, usque ad natalitium Domini nostri Jesu-Christi, anno quinquies millesimo centesimo nonagesimo nono.

XIX.

Inter generationes Arphaxad, & Sale, mediat generatio Caynam.

XX.

Propter generationem Caynam inter Arphaxad, & Sale, non sunt addendi anni ad annos expressos in littera nostræ Vulgatæ, à dilubio usque ad annum Septuagesimum vitæ Thare.

XXI.

Ædificatores turris Babilonicæ, non peccaverunt in prima intentione construendi opus famosum.

XXII.

Tales Ædificatores in secunda intentione peccaverunt mortaliter, incidendo in laqueum superbiæ.

XXIII.

XXIII.

Abraham natus est anno Septuagesimo vitæ Thare.

XXIV.

Sara uxor Abrahæ, non fuit Soror, & germana ipsius Abrahæ, sed filia Aran fratris sui.

XXV.

Hæbrei, non ab Abraham, sed ab Heber denominantur Hæbrei.

XXVI.

A dilubio usque ad nativitatem Abrahæ, juxta textum nostræ Vulgatæ, fluxerunt anni ducenti nonaginta duo.

XXVII.

Abraham non peccavit descendendo in Ægyptum, quando fuit vocatus à Deo in terram Chanaam.

XXVIII.

Melchisedech Sacerdos Dei altissimi, qui obviam fecit Abrahæ revertenti de prælio, erat Sem filius Noe.

XXIX.

*Scito prænoscens, quod peregrinum futurum sit sementi-
um in terra non sua, & subicient eos servituti, & affli-
gent quadringentis annis. Sic locutus est Dominus Abrahæ
cap. 15. Genes. ver. 13. & postea ver. 16. ait. Genera-
tione autem quarta revertentur huc. Quæritur: An anni
prædicti in hac revelatione peregrinationis posteritatis
Abrahæ, computandi sint ab ingressu Jacob in Ægyptum,
usque ad egressum filiorum Israel de opressione, & ser-*

XXXX

vi-

vitute Ægyptiorum ? Resolvimus : prædictos annos non computari ab anno, quo Jacob ingressus est in Ægyptum.

XXX.

— *qi* Anni quadringenti, de quibus loquitur Scriptura in præcedenti textu, non debent inchoari ab anno nati-
tatis Isaac.

XXXI.

Resolutorie affirmamus, hos quadringentos annos inchoandos esse ab ejectione Agar, & Ismaelis de domo Abrahamæ, quando remansit solus, unicus heres omnium promissionum.

XXXII.

Illa verba cap. 15. Genes. ver. 16. *Generatione autem quarta revertentur huc*, si per lineam Regalem numerentur generationes, computanda est quarta generatio à Jacob, qui descendit in Ægyptum usque ad Caleb, qui fuit de intrantibus in terram promissionis.

XXXIII.

Computatio hujus quartæ generationis per lineam Sacerdotalem, numeranda est, non à Jacob, sed à Levi filio ejus usque ad Eleazarum filium Aaronis.

XXXIV.

Præceptum circumcisionis impositum Abrahamæ, quando Dominus pepigit fœdus cum ipso, & generationibus suis, datum fuit ad distinguendum Populum Israel ab Idolatris, & Gentilibus.

XXXV.

XXXV.

Circumcidetis carnem præputij vestri. Sic in littera cap. 17. ver. 11. Inquiritur; quare circumcisio fiebat in præputio? & respondetur, fieri in illo membro, ad abolendum turpissimum vitium Priapismi, & ad detestationem idolatriæ.

XXXVI.

Circumcisio fuit unum ex Sacramentis veteris legis.

XXXVII.

Circumcisio ex prima sui institutione, & ordinatione, fuit in remissionem peccati originalis.

XXXVIII.

Et si Deus conferret gratiam omnibus Circumcisis, tamen illam non conferebat virtute circumcisionis, sed ex fide Christi venturi.

XXXIX.

A diluvio, hoc est: à principio diluvij, usque ad præceptum Circumcisionis datum Abraham, & femini ejus in generationibus suis, fluxerunt anni trescenti nonaginta duo.

XL.

A diluvio usque ad nativitatem Jacob, fluxerunt anni quadringenti quinquaginta tres.

XLI.

Loth non peccavit mortaliter offerendo filias suas viris pessimis Civitatis Sodomæ.

XLII.

Filię Loth peccaverunt mortaliter in concubitu cum patre suo.

XLIII.

Verosimile est, quòd Isaac, tempore immolationis suę in monte ex pręcepto Domini, erat triginta trium annorum, ejusdem videlicet ætatis, qua Christus Dominus ductus ad occisionem pro salute totius generis humani.

XLIV.

A creatione Mundi usque ad nativitatem Jacob fluxerunt anni bis mille centum, & novem.

XLV.

Cum Jacob ex consilio matris suę Rebeccę, pergeret ad gregem, & afferret duos hædos optimos, ut illa pararet cibos, sicut velle noverat patrem illius; posteaque interrogatus à patre: Quis es tu fili mi? ille dixisset: Ego sum primogenitus tuus Esau; oritur difficultas: An Jacob in prædictis verbis fuerit mentitus? Respondetur: Jacob nullomodo mendatium dixisse in hac responsione.

XLVI.

In littera cap. 30. Genes. ver. 22. 23. 24. dicitur: *Recordatus quoque Dominus Rachel exaudivit eam, & aperuit vulvam ejus, quę concepit, & peperit filium, & vocavit nomen ejus Joseph.* Deinde ver. 25. sequenti dicitur: *Nato autem Joseph, dixit Jacob socero suo; dimitte me, ut revertar in patriam, & ad terram meam.* Quæritur, quo tempore natus est Joseph? Et resolvitur, natum fuisse

fuisse anno ultimo servitutis Jacob in domo Laban.

XLVII.

Joseph venditus fuit Ismaelitis post mortem Rachel matris suæ.

XLVIII.

A creatione Mundi usque ad descensum Jacob in Ægyptum, fluxerunt anni bis mille ducenti triginta novem.

XLIX.

Numerus animarum, quæ ingressæ sunt cum Jacob in Ægyptum, & egressæ sunt de femore illius, juxta litteram cap. 46. Genes. ver. 26. fuit Sexaginta sex personarum, non includendo in isto numero Her, & Onan, qui mortui sunt in terra Chanaam, nec etiam Joseph cum duobus filiis suis, scilicet Manasses, & Ephraim.

L.

Numerus animarum domus Jacob, quæ ingressæ sunt in Ægyptum juxta litteram prædicti cap. 46. ver. 27. fuit Septuaginta personarum, excludendo ab isto numero Her, & Onan, & includendo ipsum Jacob.

Ut clarius concordia utriusque textus percipiatur, libuit exprimere nomina eorum, qui cum Jacob in Ægyptum descenderunt, & in particulari in sequenti tabula apponere.

FILIJ JACOB EX LIA, ET FILIORUM FILIJ, UT
in littera cap. 46. Genes.

1 Ruben, <i>primogenitus,</i>	23 Hefron) <i>Isti filij.</i>
2 Heboch,	24 Hamul) <i>Phares.</i>
3 Phallu,	25 Ifachar,
4 Hefron,	26 Thola,
5 Charmi,	27 Phua,
<i>Isti filij Ruben.</i>	28 Job,
6 Simeon,	29 Senron,
7 Iamuel,	30 Zabulon, & <i>filij ejus.</i>
8 Iamin,	31 Sared,
9 Ahod,	32 Elon,
10 Iachin,	33 Iahelcl,
11 Sohar,	<i>Hi filij Lia ait sacer</i>
12 Saul,	<i>textus.</i>
<i>Isti filij Simeonis.</i>	34 Et Dina filia sua, om-
13 Levi,	<i>nes animæ filiorum, &</i>
14 Gerson,	<i>triginta tres.</i>
15 Caath,	In hoc tamen numero
16 Merari,	nō clauditur Dina, nam
17 Iuda, & <i>filij</i>	cum Dina sunt 34. Ex
18 Her) <i>Isti duo mortui sunt</i>	Zelpha.
19 Onā) <i>in terra Chanaam.</i>	35 Gad, & <i>filij ejus.</i>
20 Sela,	36 Sephon,
21 Phares,	37 Haggi,
22 Zara,	38 Suni,

39 Eſebon,	Filij Benjamin,
40 Heri,	55 Bela,
41 Arodi,	56 Bechor,
42 Areli,	57 Asbel,
43 Aſer, & filij ejus.	58 Gera,
44 Iamna,	59 Naaman,
45 Ieſua,	60 Echi,
46 Ieſſui,	61 Ros,
47 Beria,	62 Mophim,
48 Sara, Soror eorum,	63 Ophim,
49 Heber, filius Beria,	64 Ared,
50 Melchiel, etiam filius	Ex Bala,
Beria,	65 Dan,
Hi filij Zelphæ, Sexdecim	66 Huſim, filius Dan,
animas. Dico 16.	67 Nephtali,
Ex Rachele.	68 Iaſiel, filius,
51 Joſeph,	69 Guni, filius,
52 Benjamin,	70 Ieſer, filius,
53 Manaffes, filius Joſeph,	71 Sallem, filius,
54 Ephraim, etiã filius Joſeph	Hi filij Balæ.

Nomina expreſſa hic in particulari, ſunt vel faciunt ſummam 71. Iſte eſt numerus perſonarum, quæ egreſſæ ſunt de femore Jacob, & ingreſſæ ſunt in Ægyptum, ut patet in littera, ex quibus ſi excludantur Her, & Onan, qui non intraverunt in Ægypto, ſed mortui ſunt in Chanaam, & etiam Joſeph cum duobus filiis ſuis, qui jam
 erant

erant in Ægypto, remanent 66. & hoc est quod dicitur in littera cap. 46. Genes. ver. 26. *Cuncta animæ, quæ ingressæ sunt cum Jacob in Ægyptum, & egressæ sunt de femore illius absque uxoribus filiorum ejus, Sexaginta sex.* Quando vero in prædicto cap. ver. 27. dicitur: *Omnes animæ domus Jacob, quæ ingressæ sunt in Ægyptum, fuere Septuaginta;* excluduntur ab isto numero Her, & Onan, & includitur ipse Jacob, qui tanquam caput domus, & familiæ descendit in Ægyptum, & primus numeratur. Unde manent Septuaginta animæ juxta veritatem textus.

Palestræ Locus erit Regius Cordubensis. Conventus Ordinis Sanctissimæ Trinitatis Redemptionis Captivorum, ubi ad libitum Antagonistarum propugnaturus aderit P. F. ANDRÆAS ARROYO, in prædicto Philosophiæ Lector, sub auspicio, & umbra P. F. DIDACI VINCENTIÏ DE FLORES, ET VELASCO, olim in eodem Studiorum

Regentis, ac demum ad Lauream Magisterij merito

Jubilati. Die 2. Mensis Maij Anni

Domini 1763.

CORDUBENSI PHOENICI,

QUEM OMNIGENÆ SAPIENTIÆ SPOLIIS
PRETIOSA LAUS EXORNAT, EX CUJUS
VARIA CONGERIE FORMOSA PALLAS
CELEBRANDA CONSURGIT.

ILLUSTRISSIMO COETUI,

CUJUS ENCOMIUM CITHARA APOLLINIS
MILLIES DIGNUM;
CUJUS MEMORANDA VIRTUS, SEPULCHRI
expers, ipsa super astra regnatura conscendit,
& gloriosa corona triumphat,

nam ut Seneca :

NUMQUAM STYGIAS FERTUR

ad umbras inclita virtus.

MISTICO FERCULO

EX INCORRUPTIBILIBUS LIBANI CEDRIS

media charitate confrato, in quo divini Salomonis
gloria circumfertur quorumque

FIRMIORI FIDEI COLUMNÆ

Ossij, Marcellini, Prestantiumque Antistitum
decoratæ doctrina.

AD CUJUS FONTEM LUCEM QUÆSITURI

accedunt, quotquot sapiunt, omnes.

PROFUNDISSIMO MUNIFICENTIÆ PELAGO,

cujus rivuli se diffundunt in omnes:

Cujus Laudes in æternum fixæ manebunt:

Liceat nunc Maronianum illud usurpare:

In freta dum fluvij current, dum montibus umbra

Lustrabunt convexa: Polus dum sidera pascet:

Semper honos, nomenque tuū, Laudesque manebunt.

(Ex Virg. *Æneid.* 1.)

GRÆCORUM ENIM FACUNDIA,

Romanaque eloquentia impares se vel invitæ quoad
præsens in Laudando fatentur.

Sed cui hæc encomia merito cuncta cedunt?

ILL.^{MO} D. D. DECANO,

ET SACRO CELEBERRIMÆ CATHEDRALIS
Cordubensis Ecclesiæ Capitulo colendissimo; unde tot
Illustriissimi Principes, tot clarissimi Præsules, tot vene-
randi Heroes, tot Laureati doctores, tot generosi proceres,

Ut in illorum enarratione

Arithmetica infidet.

Huic ergo tam Illustri Principi, tantisque titulis decorato
Patrō, SS. Trinitatis Redempt. Captiv. Bœtica Provincia
pro Comitij Provincialibus celebrandis in hoc Regali
Cordubensi congregata Cœnobio, ut sub munimine tan-
to Secura consistat, & dum alta petit, sub tanto alarum teg-
mine Stellarum fastigium pertingat: amoris, & benevolen-
tiæ ergo hos expositivos Flores ex amœnissimo Sacre
Scripturæ paradiso selectos supplex dicat, venerabun-
da offert, atque submissa consecrat.

CARMEN ACHROSTICUM.

In signis fabrica, validis fortissima saxis,
Lata nimis, variisque suis altissima fulcris,
Limine marmoreo cunctis præstantior orbis
Undique pyramidum superans miracula Memphis,
Sacra domus Domino præfulget Bætis ad oras,
Totarum Hesperie merito dignissima Laude,
Divitiæ cumulo vasto celeberrima mundo,
Donis, ac spolijs nimie regalibus aucta,
Digne præ cunctis nitido glomerata decore.
Decet Fano turba hoc numerosa virorum,
Ecce huius splendorem resono super æthera cantu
Ampla per Ætiopum, Indorum per regna nigrantum
Anotum fama facit; cuius firmissima virtus
Nephei cithara celeberrima, Apollinis ore,
Et si laudetur, nondum celebrabitur aptè.
Et urbæ nobilitas huius præcelsa micantis
Conspicuumque decus (quo nunquam clarius ullum
Cante fuisse ferunt, cum priscis, sæcula nostra)
Perpetua populi clamantis voce patescit.
In solito tandem plautu memoratur Athenis
Iam claræ, pariterque Sacræ Sapiencia turbæ.
Vivas Sacra Cohors, hilaris per sæcula vivas,
Locreris merito sæclis memorabile nomen.
O decus, ò fidus fulgens, ò gloria Mundi!
Has vos theatra tam modice
 as bis sces tiunc reamus.
Quoniam me gra n flo put EX

EX LIBRO EXODI.

I.

OMnes animæ eorum, qui egressi sunt de fãmore Jacob, fuerunt Septuaginta, non numerando Dinam filiam Liæ.

II.

Et si Divus Stephanus Actor. 7. v. 14. asserat, quod Joseph accersiverit Jacob patrem suum, & omnem cognitionem suam in animabus Septuaginta quinque, tamen non omnes Septuaginta quinque egressæ sunt de fãmore Jacob.

III.

Moyse electus à Deo ad liberandos fratres suos de servitute Ægyptiorum, nullomodo peccavit Ægyptium occidendo.

IV.

Et si in littera cap. 12. Exodi ver. 40. asserat Scriptura, quòd habitatio filiorum Israel, qua manserunt in Ægypto fuit quadringentorum triginta annorum; prædicti anni numerandi sunt, & referendi, non ad mansionem in Ægypto; sed partim ad peregrinationem Abrahæ, quando egressus est de Haran, & erat Septuaginta quinque annorum; & partim ad opressionem servitutis usque ad egressum filiorum Israel de Ægypto.

V.

An tabulæ legis, traditæ sint Moyfi in Monte Sina, immediatè à Deo, vel per Angelum in persona Dei? Respondetur: Tabulas legis traditas esse immediatè ab Angelo Vice-Dei.

VI.

Aaron graviter peccavit in fabricatione vituli.

VII.

Ejusmodi peccatum habuit malitiam Idolatriæ.

EX LIBRO LEVITICI.

VIII.

Deus non vocavit Moysen in Monte Sina, ut daret illi legem levitici.

IX.

Moyfes non congregavit omnem multitudinem filiorum Israel ad audiendam, & promulgandam legem Levitici.

EX LIBRO NUMERORUM.

X.

Numeratio populi Israel, facta in hoc Libro numerorum cap. 1. est distincta ab illa, quæ habetur cap. 38. Exodi.

XI.

Prædicta numeratio, etiam distincta est ab illa, quæ habetur cap. 26. hujus Libri.

EX LIBRO DEUTERONOMIJ.

XII.

Cum Scriptura Sacra expresse asserat cap. 3. r. ver. 24. quòd postquam Moyses scripsit verba legis hujus in volumine , atque complevit : præcepit Levitis , qui portabant arcam fœderis Domini dicens : tollite librum istum , & ponite eum in latere arcæ fœderis Domini Dei vestri , ut sit ibi contra te in testimonium ; constanter affirmare debemus , Moysen esse scriptorem illius, quo ad omnes partes.

XIII.

Moyes non fuit ingressus in terram promissionis.

EX LIBRO JOSUE.

XIV.

Postquam Josue succendit , & dissipavit Urbem Jericho ; ut in cap. 6. hujus lib. narratur ; ut etiam expugnaret Urbem Hai , dixit multitudini bellatorum : *Consurgetis de insidijs , & vastabitis Civitatem* : Sic in littera cap. 8. ver. 7. Quæritur ; an liceret Josue uti insidijs in hoc iusto bello ? Affirmativè respondemus.

XV.

Cap. 10. hujus lib. ver. 13. dicitur : *Steteruntque Sol , & Luna , donec ulcisceretur se gens de inimicis suis.* Ex quibus verbis oritur dubium : utrum Sol , & Luna stare naturaliter possint ? & resolvimus ; Solem , & Lu-
nam

nam stare posse, secundum naturam corporum coelestium.

EX LIBRO JUDICUM.

XVI.

Factus est ergo Spiritus Domini super Jephthe, & circueiētes Galaad, & Manasse, Maspha quoque Galaad, & inde transiens ad filios Ammon, votum vovit Domino, dicens: Si tradideris filios Ammon in manus meas, quicumque primus fuerit aggressus de foribus domus meae, mihiq̃ue occurrerit revertenti in pace à filiis Ammon, eum holocaustum offeram Domino. Sic in lit. cap. 11. hujus lib. ver. 29. 30. 31. ex quibus verbis colligimus, Jephthe non peccasse vovendo sacrificium unigenitę filię suę.

XVII.

Jephthe minime peccavit in reddendo votum, quod voverat.

XVIII.

Vidi mulierem in Thamnata de filiabus Philistinorum: quam quæso accipiat mihi in uxorem. Ita nuntiavit Samson patri suo, & matri suę, ut patet in littera cap. 14. hujus lib. ver. 2. & inquiratur: an Samson peccaverit ducendo uxorem Philistinam? Negative respondemus.

EX LIBRO PRIMO REGUM.

XIX.

Cum Samuel apparuisset Sauli post mortem, eique prephetasset scisuram Regni, translationem in David, & tandem ipsius Saulis cum tribus filiis mortem jam imminuentem, & eventuram: Quæritur: Num vera anima Samuelis apparuerit, vel merum ipsius Phantasma? Respondemus: Veram Samuelis animam apparuisse Sauli.

XX.

Samuel non apparuit Sauli, ope Pythonisæ, seu Magicæ artis.

EX LIBRO SECUNDO REGUM.

XXI.

Cum completi fuerint dies tui, & dormieris cum patribus tuis, suscitabo semen tuum poste, quod agredietur de utero tuo, & firmabo regnum ejus. Ipse edificabit domum Nomini meo, & stabiliam thronum regni ejus usque in sempiternum. Ego ero ei in patrem, & ipse erit mihi in filium :: Misericordiam autem meam non auferam ab eo sicut abstuli à Saul, quem amovi à facie mea. Juxta omnia verba hæc, locutus est Nathan ad David ex præcepto Domini, ut patet ex littera cap. 7. hujus lib. 2. ex quibus inferimus, Salomonem æternam salutem consequutum fuisse.

XXII.

XXII.

Juxta æditionem Septuaginta, Salomon novissime poenitentiam egit, & sub ea decessijt.

EX LIBRO TERTIO REGUM.

XXIII.

Tollens itaque Asa omne argentum, & aurum, quod remanserat in thesauris domus Domini, & in thesauris domus regie, dedit illud in manus servorum suorum: & misit ad Benadad Regem Syria, qui habitabat in Damasco, dicens: fœdus est inter me, & te, & inter patrem meum, & patrem tuum. Sic in lit. cap. 15. ver. 18. hujus lib. 3. Queritur: an in lege veteri licuerit auxilium ab Infidelibus implorare? Respondetur negative.

XXIV.

Non est illicitum auxilium ab Infidelibus implorare, secluso omni periculo perversionis in fide, & in religione.

EX LIBRO QUARTO REGUM.

XXV.

In littera cap. 3. hujus lib. ver. 7. dicitur, quod cum Joram Rex Israel vocaret Josaphat Regem Juda ad præliandum contra Moab, iste respondit: *Ascendam: Populus meus, populus tuus; & æqui mei, æqui tui.* Ex quibus verbis, oritur difficultas: an in lege veteri licitus fuerit æquorum usus? Respondemus:

Judeis prohibitum esse uti *requis*, præsertim ad bellum.

EX LIBRO JOB.

XXVI.

Vir erat in terra Hus nomine Job. cap. i. v. i.

Quæritur: utrum id quod in libro Job traditur sit Historia; an Parabola? Resolvitur: librum Job Historiam fuisse, non verò meram Parabolam, seu figmentum.

EX LIBRO PSALMORUM.

XXVII.

David fuit unicus Author omnium Psalmorum.

EX JEREMIA PROPHETA.

XXVIII.

Præquam te formarem in utero novi te; & antequam exires de vulva, sanctificavi te: cap. i. vers. 5. ex quo textu, necessariò asserimus, Jeremiam in utero matris suæ gratiam justificationis accepisse.

EX DANIELE PROPHETA.

XXIX.

Supposito contra Originem, & ejus Assedias, non esse Parabolam, sed Historiam, & realem eventum, quidquid in cap. 4. Danielis dicitur de somnio Nabuchodonosoris, ejusque Regno; asserimus, Nabuchodonosorem non figuram exteriorem, neque cor habuisse ferinum; sed dumtaxat mores habuisse belluinos, & sensus.

31

EX PROPHETIA OSEE.
XXX

Ad illa verba:

Et congregabuntur filij Juda, & filij Israel pariter, & ponent sibi caput unum. Cap. 1. ver. 11. Quæritur: an decem Tribus post captivitatem Asiriam factam, aliqua ex parte, finita captivitate redierint ad unum Regnum Judæorum integrandum? Resolvitur: etiam de decem Tribubus in Asiriam adductis, finita captivitate, plures sub Zorobabele in unum regnum Judaicum rediisse.

*Defensabuntur in supradicto Regio Cænobio sub Eisdem Propugnatoribus ad placitum arguentium die 3.
Mensis Maij Anni Domini 1763.*

Ad illa verba:

Et congregabuntur filij Iude, & filij Israel pariter,
 & ponent sibi caput unum. Cap. I. ver. 11. Quoniam
 an decem Tribus post captivitatem Asiriam factam, ali-
 qua ex parte, finis captivitatis redierint ad unum Reg-
 num. Iudeorum integrandum; Resolvitur: etiam de de-
 cem Tribus in Asiriam adductis, finis captivitatis
 plures sub Xorababele in unum regnum Iudicum red-
 divisse.

Descendunt in supradicto Regno Canobio sub Egle
 Proprietarius ad placitum argumentum etc.
 Mensis Martij Anno Domini 1763.

